

ת"פ 20423/03/18 - מדינת ישראל נגד טגבו צ'קול

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 20423-03-18 מדינת ישראל נ' צ'קול(עציר)

בפני
כבוד השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד נעמי לוינוב
ועו"ד תמר איבלמן (פמ"י)

המאשימה

נגד

טגבו צ'קול ע"י ב"כ עו"ד גבריאלי
טרונישווילי

הנאשמים

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק), וזאת לאחר שהודה בעובדותיו של כתב-אישום שתוקן במסגרת הסדר-טיעון בין הצדדים.

לפי עובדות כתב-האישום המתוקן, הנאשם וכן המתלון שהנו יליד שנת 1957 (להלן: המתלון) הכירו ביום 27.2.18 בנסיבות שאינן ידועות במדויק למאשימה, ושנו אלוהול החל משעות הצהריים. ביום 28.2.18 עובר לשעה 02:15, בנסיבות שאינן ידועות במדויק למאשימה, שהו הנאשם והמתלון בגן בשכונת גילה בירושלים. הנאשם היה תחת הרושם שהמתלון מנסה לקיים אתו מגע מיני. בסמוך לשעה 02:15, בעוד המתלון שרוע על הרצפה בגן האמור, בעט הנאשם בעוצמה במתלון ללא הפסקה בכל חלקי גופו, ובעיקר בעט בעוצמה מספר פעמים בפניו ובראשו של המתלון, ודרך בעוצמה שוב ושוב באמצעות רגלו על פניו של המתלון. במהלך כך, הפך הנאשם את המתלון מצד לצד באמצעות רגליו, וכן קרא לעבר המתלון: "קום יא בן זונה קום יא בן זונה". במהלך מעשיו האמורים של הנאשם, איבד המתלון את הכרתו, והנאשם המשיך ובעט בעוצמה בראשו ובפניו וכן דרך על פניו כאמור לעיל. כל זאת למשך 10 דקות לפחות, עד שנעצר על ידי משטרה שהוזעקה למקום. בדרך לתחנת המשטרה, אמר הנאשם לשוטר: "חבל שהוא לא מת", והוסיף כי אם יראה שוב את המתלון יהרוג אותו.

כתוצאה ממעשיו המתוארים של הנאשם, נגרמו למתלון חבלות ראש ופנים, דימום מוחי בכמה מוקדים, נשבר למתלון האף, וכן נגרמה לו נפיחות משמעותית בפניו ובמצחו בגינה לא יכול היה המתלון לפתוח את עיניו, וכן כאבים עזים. המתלון פונה לטיפול רפואי, אושפז בבית חולים במחלקה לטיפול נמרץ, ושהה בבית-החולים במשך כ- 10 ימים. בכל אלה הודה הנאשם, ובגין כך הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

2. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם כי הסרטון של האירוע נשוא כתב-האישום (אשר בית-המשפט צפה בו במהלך ניהול ההוכחות - ת/3) יוכל לשמש לצורך הטיעונים לעונש. הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית, וכל צד נותר חופשי בטיעונו. המאשימה לא התנגדה להגשת תסקיר בעניינו של הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

3. מהתסקיר עולה כי הנאשם הוא בן 32, רווק. עד למעצרו, התגורר הנאשם בגפו בדירה שכורה בירושלים, ועבד בתחום הצבעות. הוא לא גויס לצבא בשל מעורבותו בפלילים, והתקשה במהלך השנים לעבוד באופן מסודר ורציף. לא אעמוד על פרטי ילדותו של הנאשם מחמת צנעת הפרט. אסתפק בכך שאצוין כי בגיל צעיר מאוד נחשף הנאשם לשימוש של סביבתו הקרובה באלכוהול ובסמים, והחל לעשות בכך שימוש בעצמו.

לנאשם שורה של הרשעות בעבירות אלימות, רכוש והחזקת סמים לשימוש עצמי אליהן אתייחס בהמשך. לאורך השנים, הנאשם שולב במספר קהילות טיפוליות עקב התמכרותו לאלכוהול ולסמים, וכן שולב בטיפול גמילה בעת ששהה במאסר בעבר, אולם הוא חזר שוב ושוב לשימוש באלכוהול ובסמים. כיום הנאשם משולב באגף העצורים ללא בעיות משמעת, וללא שרידי סם בבדיקות שנערכו לו. הנאשם הביע רצון להשתלב בטיפול בהתמכרויות, אך בשלב זה נמצא כלא מתאים בשל תיעדוף טיפולי.

ביחס לעבירה בה הורשע הנאשם בתיק זה - שירות המבחן צוין בתסקיר כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו וביטא חרטה בגינם. לטענתו, הוא היה תחת השפעת אלכוהול, ותגובתו האלימה הייתה בעקבות מעשי המתלונן אשר נגע בו באופן מיני.

מבחינת גורמי הסיכון לעבריינות אל מול הסיכוי לשיקום - בתסקיר צוין כי הנאשם ניהל לאורך השנים אורח חיים עברייני והתמכרותי. הוא בעל רקע של שימוש אינטנסיבי בסמים, צריכת אלכוהול מופרזת, ודפוסי התנהגות אלימים ופוגעניים בכלל וכלפי בני משפחתו בפרט. שירות המבחן התרשם כי לצד בעיית ההתמכרות לאלכוהול ולסמים, עולה בעייתיות סביב דפוסי התנהגות אלימים, כאשר האלכוהול והסמים מהווים גורם מפחית עכבות ומגביר סיכון. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם הנו בעל סף תסכול נמוך, דפוסי אימפולסיביים, וקשיי התמודדות במצבי לחץ ומשבר. הגם שגילה אמפתי מסוימת כלפי המתלונן עקב הנזק שנגרם לו בעקבות מעשיו, עלה אצל הנאשם קושי להתבונן בדפוסי התנהגותו האלימים. כאמור, למרות שהנאשם שולב בעבר מספר פעמים במסגרות טיפוליות לגמילה, הן בקהילה והן בכלא, הוא התקשה להתמיד לאורך זמן במסלול חיים נורמטיבי, ושב לבצע עבירות תוך צריכת אלכוהול וסמים. בהתחשב בכל אלה, שירות המבחן התרשם כי לנאשם כוחות מצומצמים להציב גבולות לעצמו, לנתק עצמו מאורח חיים שולי, ולתפקד באופן יציב ונורמטיבי. להערכת שירות המבחן, במצבי דחק ומשבר, הנאשם עלול לשוב ולפעול בדרכים פוגעניות, ולהתקשות להיענות לגבולות חיצוניים.

בהתחשב בכל אלה, שירות המבחן לא המליץ על בחינת שילובו של הנאשם בקהילה טיפולית. לצד זאת, המליץ שירות המבחן כי במסגרת מאסרו של הנאשם, תיבחן אפשרות לשלבו בהליך טיפולי, וזאת הן ביחס לדפוסי התמכרותו

והן ביחס לדפוסיו האלימים.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה, עו"ד נעמי לוינוב, טענה כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת החבלה בכוונה מחמירה בה הורשע הנאשם, נע בנסיבות העניין מ- 6 עד 10 שנות מאסר בפועל. המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונש הנמצא באמצעיתו של המתחם. בכל הנוגע לעונש המאסר על-תנאי בן 7 חודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם בגין הרשעה קודמת, עתרה המאשימה להפעלתו במצטבר באופן מלא לעונש שייגזר בתיק זה.

מנגד, בא-כוח הנאשם, עו"ד גבריאל טראנישווילי, טען כי מתחם הענישה ההולמת בנסיבות העניין נע מ- 6 עד 24 חודשי מאסר בפועל. הסנגור עמד בטיעונו על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו, ועתר לכך שהעונש שייגזר עליו יהיה בשליש התחתון של המתחם הנטען. עוד עתר הסנגור לכך שעונש המאסר על-תנאי בן 7 החודשים שתלוי ועומד כנגד הנאשם, יופעל בחופף ולו באופן חלקי לעונש שיושט עליו בתיק הנוכחי.

יוער כי באי-כוח שני הצדדים הפנו לאסמכתאות מן הפסיקה בתמיכה לטיעוניהם העונשיים.

הנאשם בדבריו לפני טען כי הוא מודע לחבלות שגרם למתלון וכי הוא מתחרט עליהן. הנאשם ציין כי הוא עצמו מתקשה להבין כיצד פעל: "...בצורה כזאת אכזרית שהתאכזרתי לבן אדם", והעיר כי לדעתו הדבר נבע משתיית האלכוהול. עוד טען הנאשם כי הוא מודע לבעיותיו ומעוניין לטפל בהן. הנאשם אישר כי עבר טיפולי גמילה בעבר בלא שהצליח להתמיד בכך, אולם ביקש הזדמנות נוספת וטען כי הפעם: "אני באמת אתפוס את עצמי בידיים כי זהו, אני רואה לאיזה ממדים זה מגיע, ואני רואה מה זה עושה לחיים שלי שהולכים ומתקדמים" (פרוטוקול דיון מיום 21.11.2018, עמ' 22-23).

מתחם העונש ההולם

5. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולמת בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

6. **הערכים החברתיים** המוגנים במסגרת עבירת החבלה בכוונה מחמירה, הם שלמות הגוף והנפש וההגנה על הביטחון האישי. מידת הפגיעה בערכים אלה במקרה דנן הייתה משמעותית, בשים לב לעוצמת המכות, לאיבר הגוף הרגיש אליו המכות הופנו (ראשו של המתלון), משך-הזמן במהלכו הופעלה האלימות (כעשר דקות), מצבו של המתלון בעת הפעלת האלימות (שרוע על רצפת הגן חסר הכרה), והנזק שנגרם למתלון (חבלות ראש ופנים, ואשפוז בטיפול נמרץ בבית-חולים).

7. בכל הנוגע ל**נסיבות ביצוע העבירה** - הנאשם ביצע מעשי אלימות חמורים במתלון, בעוצמה וללא רחמים

(סעיף 40ט(א)(10) לחוק העונשין): הנאשם היכה שוב ושוב את המתלונן כאשר זה היה שרוע על הקרקע ללא יכולת להתגונן, והוא המשיך במעשיו ללא רחם גם לאחר שהמתלונן איבד את הכרתו, תוך שהנאשם הופך את המתלונן מצד לצד באמצעות רגליו. הנאשם כיוון את מכותיו לעבר ראשו של המתלונן, בעט בעוצמה פעם אחר פעם בראשו מטווח קצר, וכן דרך בעוצמה באמצעות רגלו על פניו של המתלונן שוב ושוב. כל זאת במשך פרק זמן לא מבוטל של כ- 10 דקות (האירוע צולם מבעד לחלון בית של שכנה המתגוררת בסמוך לגן). המעשים נפסקו רק עם הגעת המשטרה שהוזעקה למקום. מדובר במעשי אלימות ברוטאליים המאופיינים באכזריות בשים לב למכלול הנתונים שפורטו. יוער כי בעת שהנאשם היה בניידת המשטרה, הוא הביע במפורש את רצונו במותו של המתלונן.

מבחינת הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין) - מדובר בנזק משמעותי אשר חייב אשפוז במחלקת טיפול נמרץ במשך 10 ימים, וכלל חבלות ראש ופנים, דימום מוחי בכמה מוקדים, אף שבור ונפיחות משמעותית בפניו ובמצחו של המתלונן בגינה לא יכול היה המתלונן לפתוח את עיניו, וכן כאבים עזים.

פוטנציאל הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה (סעיף 40ט(א)(3) לחוק העונשין) הוא רב - נוכח עוצמת האלימות, משכה והעובדה שהאלימות כוונה לראשו ולפניו של המתלונן, אך במזל לא הסתיים האירוע במוות או בנכות צמיתה.

לקולא, יש להביא בחשבון את הנתונים הבאים: ראשית, מעשי האלימות של הנאשם החלו בעקבות סברת הנאשם כי המתלונן מנסה לקיים עמו מגע מיני (סעיף 40ט(א)(7) לחוק). אעיר כי הגם שראיתי להתחשב בנתון האמור, אני סבורה כי בנסיבות העניין ראוי להעניק לו משקל מוגבל, שכן הנאשם המשיך לתקוף ולחבול במתלונן שוב ושוב במשך דקות ארוכות, גם לאחר שזה לא היווה כל איום מבחינת הנאשם, ואף היה שרוע על הקרקע ואיבד את הכרתו. מדובר באלימות ברוטלית ומשולחת רסן, שלא לשם התגוננות. שנית, נראה כי מעשי האלימות לא היו מתוכננים, אלא היה מדובר באירוע ספונטני. כמו כן, הנאשם לא עשה שימוש בנשק חם או קר, והוא פעל לבדו (ולא בחבורה). שלישית, כפי שצוין לעיל, למרבה המזל החבלות שנגרמו למתלונן לא הובילו לנכות תמידית.

למען שלמות התמונה, יוער כי סנגורו של הנאשם טען שיש להתחשב בכך שמרשו שתי יחד עם המתלונן אלוהול משעות הצהריים, ולפיכך בעת המעשים הנאשם היה תחת השפעת אלוהול. הסנגור אישר כי אין טענה להתקיימות סייג השכרות, ואף אין טענה לקירבה לסייג האמור. עם זאת, נטען כי האלוהול הנו חומר מפחית עכבות ומגביר סיכון, וכי יש להתחשב בכך במסגרת קביעת המתחם. זאת, מחמת יכולתו המוגבלת של הנאשם להבין את הפסול שבמעשיו ולהימנע מהם, בשל היותו של הנאשם תחת השפעת אלוהול בשעת אמת (סעיפים 40ט(א)(6) ו-40ט(א)(7) לחוק העונשין).

טענה דומה לזו נדחתה בע"פ 7701/14 אל טייב נ' מדינת ישראל (16.5.2016). באותה פרשה, צוין כי צריכה מופרזת של אלוהול אכן עלולה לפגוע בבוחן המציאות וביכולת השיפוט והריסון העצמי, וכן להוביל באחת וללא כל תכנון לביצוע עבירות אלימות חמורות (ראו: שם, פס' 4 לפסק-דינה של כב' השופטת ברון). בהמשך לכך, נפסק ברוב-דעות כי ככלל מצב של שכרות אליו אדם הכניס את עצמו מרצון, אינו יכול להוות שיקול לקולא במסגרת קביעת המתחם, ולעתים אף יכול להוות שיקול לחומרא. וכך קבעה כב' השופטת ברון בפסקה 5 לפסק-דינה:

"עובדת היותו של אדם תחת השפעה של אלכוהול בעת ביצוע עבירה, שעה שנכנס במודעות למצב השכרות, אינה מהווה "קרבה לסייג לאחריות פלילית" כאמור בסעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין, וגם לא נסיבה מקלה אחרת. שאם לא נאמר כן, נמצאנו מעודדים שימוש מופרז באלכוהול, על ידי מתן הקלות למעשים אסורים שבוצעו בחסותו של משקה זה. לא זו היתה כוונתו של המחוקק (ראו: ע"פ 6001/13 קסה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 10 (29.1.2014)). תכליתו של סעיף 34 ט לחוק העונשין היא כאמור להרחיב ולהגביר את האחריות הפלילית בגין ביצוע עבירות במצב של שכרות שנגרם מדעת. משכך, שכרות כשלעצמה, כאשר היא תוצאה של בחירה ורצון חופשיים, אינה מהווה נסיבה מקלה - ובנסיבות מסוימות אף צריך שתהא נסיבה מחמירה.

כפי שצינתי בפתח דבריי, אני רואה מקום להקל מהעונש שהטיל בית המשפט המחוזי על המערער, בוודאי שלא בשל היותו שתוי בעת ביצוע המעשים שבגינם הורשע".
(ההדגשות במקור-ד.כ.ל.)

מאחר שבמקרה דנן היותו של הנאשם תחת השפעת אלכוהול הייתה מרצונו, ונבעה משתיית אלכוהול ביחד עם המתלונן, לא מצאתי הצדקה להקלה עם הנאשם בגין עצם האפשרות להשפעת האלכוהול על מעשיו (ראו גם: ע"פ 8255/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 10 (9.4.2017)).

8. מבחינת **הענישה הנוהגת** - העונש המרבי הקבוע בחוק בגין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה הוא מאסר 20 שנים, באופן המלמד על החומרה הרבה שראה המחוקק לייחס לעבירה זו.

ככלל, בעבירות אלימות, לרבות בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים, בהתאם לנסיבות המעשה ולאופיו של העושה. מנעד הענישה בגין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, משתנה בהתחשב במידת הפגיעה בנפגע העבירה, שאלת השימוש בכלי נשק חם או קר, שאלת קיומו של תכנון מוקדם, פעולה בצוותא עם אחרים ועוד.

לצד מקרים בהם הוטל מספר נמוך יחסית של חודשי מאסר בפועל בהתאם לפסיקה שהציג לעיוני הסניגור (אשר רובה דנה בעונשים שיקומיים), לא פעם בתי-המשפט ראו להטיל מספר שנות מאסר בפועל בגין הכאת אדם באכזריות שוב ושוב בראשו, תוך גרימת חבלות פיזיות משמעותיות. מטבע הדברים, נסיבות אלה מקרים אינן זהות למקרה שלפניי, אולם יש באותה פסיקה כדי לסייע לבחינת הענישה הנוהגת. ראו למשל: ע"פ 8244/17 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 13 (21.6.2018), שם נפסק כי: "עבירת אלימות מסוג זה שהורשע המשיב בביצועה, המכוונת כלפי גופו של אדם ופוגעת פגיעה אנושה בכבודו ובזכות לשלמות גופו, מחייבת השתת עונש מאסר בפועל לתקופה ארוכה ומשמעותית, אשר תביא לידי ביטוי הולם את שיקולי ההרתעה; הן הרתעתו של מבצע העבירה מלשוב ולבצע עבירות דומות בעתיד, והן הרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות אלימות אשר פשו כנגד בחברה הישראלית". באותו מקרה, שכלל בעיטות לראשו ולגופו של המתלונן וכן הטחת כיסא בפניו של המתלונן ללא התגרות קודמת מצדו ותוך גרימת עיוורון באחת מעיניו של המתלונן ונכות צמיתה, החמיר בית-המשפט העליון את עונשו של הנאשם ל- 6 שנות מאסר בפועל. צוין כי מדובר בעונש שאינו משקף כראוי את חומרת המעשים, והוא נובע מכך שערכאת הערעור אינה נוהגת למצות את

הדין עם הנאשם.

בע"פ 1706/10 טגאפו נ' מדינת ישראל (31.1.2011) היה מדובר בשני הנאשמים שבעטו בראשו ובגופו של המתלונן מספר פעמים רב, והטיחו בראשו פח מתכת, תוך שהמתלונן איבד את הכרתו וראשו היה זב דם. בית-המשפט העליון דחה ערעור על חומרת העונש, ואישר הטלת עונשים של 4 ו- 4.5 שנות מאסר בפועל.

בת"פ (ב"ש) 50712-07-15 מדינת ישראל נ' טמסגן (30.6.2016) היה מדובר בנאשם שהטיח בחוזקה על הקרקע פעם אחר פעם את גוף המתלונן בעודו שרוע על הארץ, כשראשו של המתלונן מוטח בעוצמה בקרקע. בהמשך, המתלונן שכב על בטנו ללא ניע ודימם מראשו, והנאשם בעט בראשו מספר פעמים. בגין כך, נקבע מתחם ענישה הולמת של 5 עד 9 שנות מאסר, והוטל עונש של 6.5 שנות מאסר בפועל.

בת"פ 14940-02-12 מדינת ישראל נ' סדגי (3.9.2013) היה מדובר בנאשם שהיכה את המתלונן בחפץ קשה בתחילת האירוע, ואז חבט בידיו ובעט באמצעות רגליו בגופו של מתלונן פעם אחר פעם, בעיקר בראשו ובפניו של המתלונן שנחבל שם קשות. בגין כך, נקבע מתחם ענישה הולמת של 3 עד 8 שנות מאסר, והוטל עונש מאסר בפועל של 4 שנים ו- 3 חודשים.

9. בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בנסיבות ביצוע העבירה; במדיניות הענישה הנוהגת; ובעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם** בגין עבירת החבלה בכוונה מחמירה בה הורשע הנאשם לפניי נע מ- 3 עד 7 שנות מאסר בפועל. בנסיבות העניין, לא מצאתי הצדקה לסטות מהמתחם האמור לקולא או לחומרה.

העונש המתאים

10. לצורך גזירת העונש המתאים, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין.

לחובת הנאשם שקלתי את הנתונים הבאים: ראשית, לנאשם עבר פלילי הכולל 10 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, רכוש, והחזקת סמים לצריכה עצמית. בגין 8 מתוך 10 ההרשעות הקודמות, לא הוטלו על הנאשם עונשי מאסר בפועל. עם זאת, בגין שתי הרשעות מאוחרות יותר בעבירות אלימות, הוטלו על הנאשם עונשי מאסר בפועל ממש: בגין הרשעה בעבירות אלימות משנת 2013 (שבוצעו כלפי אמו של הנאשם), הוטל על הנאשם עונש של 14 חודשי מאסר בפועל. בגין הרשעה בעבירת אלימות משנת 2015 (שבוצעה אף היא כלפי אמו של הנאשם), הוטל על הנאשם עונש של 7 חודשי מאסר בפועל תוך הפעלת עונשי מאסר מותנים, כך שבסך-הכל ריצה הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל. מכאן שאין מדובר במאסר ראשון עבור הנאשם, ואף אין מדובר במי שמעיד באופן חד-פעמי בעבירות אלימות. יוער כי בגין הרשעתו האחרונה של הנאשם בעבירת אלימות, תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה של 7 חודשים, אשר לא היה בו כדי להרתיע את הנאשם מלבצע את עבירת האלימות בגינה הוא נותן את הדין לפניי בתיק זה.

שנית, עמדתי בהרחבה על תסקיר שירות המבחן בפס' 3 לדבריי לעיל. מהתסקיר עולה כי מדובר באדם צעיר יחסית (בן 32) שלאורך השנים מנהל אורח חיים התמכרותי ועברייני על רקע צריכה מופרזת של אלכוהול ושימוש אינטנסיבי בסמים החל מגיל צעיר. התרשמות שירות המבחן היא מאדם בעל סף תסכול נמוך ודחפים אימפולסיביים, עם קשיי התמודדות במצבי לחץ ומשבר, ועם קושי להתבונן בדפוסי התנהגותו האלימים. עוד צוין קושי של הנאשם במשך השנים להתמיד לאורך זמן באורח חיים נורמטיבי לאחר ששולב מספר פעמים במסגרות טיפוליות לגמילה מסמים. בהתאם להערכת שירות המבחן, במצבי דחק ומשבר הנאשם עלול לשוב ולפעול בדרכים פוגעניות, ולהתקשות להיענות לגבולות חיצוניים. כל אלה יוצרים תמונת מצב מדאיגה בעניינו של הנאשם, המחדדת את הצורך בהרתעה ובהגנה על שלום הציבור מפניו, בין היתר בשים לב לכך שניכרת מגמה של החמרה בעבירות האלימות שהנאשם ביצע לאורך השנים האחרונות.

לטובת הנאשם שקלתי את הנתונים הבאים: ראשית, הנאשם החל בניהול הוכחות, אולם בסופו של דבר הודה בכתב-אישום מתוקן ונטל אחריות מלאה על מעשיו (סעיף 40א(4) לחוק העונשין). שנית, הנאשם הביע חרטה על מעשה-העבירה, שנראית בעיניי חרטה כנה. שלישית, מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם גדל בצעירותו בתנאים קשים ובמציאות חיים מורכבת, שללא ספק לא הטיבה עמו, וחשפה אותו מגיל צעיר לדפוסים התמכרותיים ואלימים (סעיף 40א(8) לחוק העונשין). הנאשם חסר גורמי תמיכה משמעותיים בחייו, ויש להניח כי הדבר אינו מסייע לו לגיוס הכוחות הנדרשים לצורך התמודדות עם שלל בעיותיו. רביעית, הנאשם הביע הן לפני שירות המבחן והן בדיון לפניי, רצון לטפל בבעיותיו ולהתחיל "דף חדש" נוכח התוצאות החמורות של האירוע הנדון לפניי. בהקשר זה, ראוי לציין כי בדיקות לגילוי שרידי סם במהלך מעצרו של הנאשם, נמצאו נקיות וכן לא נרשמו עבירות משמעת. שירות המבחן המליץ על בחינת אפשרות לשילובו של הנאשם בהליך טיפולי במסגרת תקופת מאסרו, הן ביחס לדפוסי התמכרותו והן ביחס לדפוסיו האלימים. לבסוף, התחשבתי בתקופת מעצרו של הנאשם עד כה (החל מיום 28.2.2018), בשים לב לכך שתנאי מעצר קשים מתנאי מאסר.

11. באיזון בין מכלול השיקולים האמורים, ראיתי להעמיד את עונשו של הנאשם ברף האמצעי של המתחם שנקבע - 60 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על-תנאי הצופה פני עתיד. אשר לעונש המאסר על-תנאי בן 7 החודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם - כידוע, הכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין הוא הפעלת עונש מאסר מותנה במצטבר. נוכח העובדה שהנאשם שב ומבצע עבירות אלימות, ונוכח העובדה שניכרת מגמת החמרה ברף האלימות המופעלת על-ידו, אני רואה להפעיל את מרבית עונש המאסר המותנה במצטבר לעונש שייגזר בגין תיק זה. יחד עם זאת, נוכח הנסיבות לקולא, יופעל מקצת המאסר המותנה בחופף.

יוער כי אלמלא ההודאה, נטילת האחריות והחרטה שהביע הנאשם, ואלמלא רצונו של הנאשם (אותו הביע גם לפני שירות המבחן וגם בדבריו לפניי) להשתלב באפיקים טיפוליים בכלא, הייתי רואה להעמיד את עונשו של הנאשם מעל הרף האמצעי של המתחם, ואף להפעיל את המאסר המותנה במצטבר באופן מלא, וזאת משיקולי הרתעה ומשיקולי הגנה על שלום הציבור מחמת המסוכנות העולה מן המעשים. נמנעתי מכך על-מנת להותיר לנאשם פתח של תקווה. יש לקוות כי רצונו של הנאשם בטיפול, ילקח בחשבון במסגרת התכניות המופעלות בין כתלי הכלא, וכי הדבר ייתן את אותותיו החיוביים בעתיד.

12. למען שלמות התמונה, יצוין כי המאשימה לא עתרה לפיצוי כספי למתלונן עקב העדר קשר עמו. אין בכך כדי למנוע מהמתלונן לתבוע בהליך מתאים את נזקיו, אם וככל שימצא לנכון לעשות כן.

סוף דבר

13. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 60 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו.

ב. עונש המאסר על-תנאי בן 7 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ (שלום רחובות) 37235-05-15, יופעל 5 חודשים במצטבר וחודשיים בחופף לעונש שנגזר בפסקה א' לעיל.

סך הכל ירצה הנאשם 65 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו בתיק זה.

ג. מאסר על-תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. מאסר על-תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לעבור עבירת אלימות מסוג עוון (למעט עבירת איומים).

המזכירות תשלח העתק גזר-הדין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א טבת תשע"ט, 19 דצמבר 2018, בנוכחות הצדדים.